

REISINGER ATTILA

A legfényesebb csillag

A kisfiú megrázta nagyapja karját.

– Menjünk, nagyapa! – mondta. – Fázik a lábam.

Az öreg a betonkerítésnek támaszkodva állt. Mint ha gép döngött volna a mellkasa alatt; füle zúgott.

– Már indulunk – suttogta rekedten. – Csak pihentem egy kicsit.

Megigazította a szánkóra kötözött, füstölt hússal teli vesszőkosarat, aztán a lépést próbálgatta, nem síkos-e a járda. Megfogta unokája kezét, elindultak.

Itt már nem voltak lámpák, csak a feszes égbolt milliárd csillaga világította meg a letaposott havat.

Az öreg áthúzta a szánkót a lapos, fagyott hóval teli árkon, és a jéggöröngyös úton ment tovább. Jobban csúszott itt a szántalp, mint a homokkal felszórt járdán.

Nem számított rá, hogy ismét elkapja a roham. Eddig két-három hónap is eltelt a rosszulletek között. A legutóbbi tegnap éjjel, álmában tört rá. Eddig az volt a legerősebb. Úgy érezte, eltűnt a szobából a levegő, fuldoklott. A testét elborító verejték még az ágyneeműt is átáztatta. Röstellte is a menyé előtt, de a betegségéről hallgatott. Nem

akarta, hogy a fiatalok megijedjenek. Van gondjuk úgyis elég. Még a ház sincs egészen befejezve, kívülről vakolatlan. Szép nagy ház. Ha nem volna ilyen sötét, már látszana a gesztenyesor végén.

– Amíg pihentél, a csillagokat nézegettem – szólalt meg a kisfiú.

– Ismered még őket? – kérdezte az öreg. Megállt, kabátja ujjával felitatta a homlokára kiült verejtékcseppeket.

A kisfiú elengedte nagyapja kezét, hátrafordult.

– Az ott a Sarkcsillag – mondta –, azok a Halászcsillagok, mellettük a Szekeres...

Az öreg megsimogatta unokája fejét. Ő tanította meg neki a csillagképeket, ismeri is mindet.

Kerékpárját tolvaj egy részeg bukkant fel a vadgesztenyefák mögül; meg-megcsúszva bukdácsolt el mellettük. Egy dalt kántált, énekét a kerékpárlánc zörgése kísérte.

Amikor elhalt a részeg hangja, az öreg elindult. A kisfiú is nekifeszült a szíjnak, segíteni akart.

Benedek

2.

– Nem kell úgy sietni – mondta az öreg. – Itt vagyunk már, pár lépésnyire.

Mire a házhoz értek, már a híradó ment a tévében. A bejárati ajtó mellett a nagy ablak redőnye nem volt leeresztve, a függöny mögött árnyak mozogtak. A képernyő fénye a szoba mennyezetén villódzott.

– Kár, hogy nappal nem látni a csillagokat – mondta a kisfiú.

Az öreg lehúzta a szánkót a járdára, kidrótotta a lecekből összeeskábált kaput, és egy hóval teli malterosládának támasztotta.

– Én láttam őket egyszer nappal is – mondta az öreg. – Még a fron-

ton... Le kellett mászni egy szakadékba, hogy összekössem az elszakadt telefonkábel. A szakadék mélyéről nappal is látszottak a csillagok. Bár nem sokat nézegettem őket, mert egy róka mindig körülöttem ólálkodott. Vigyáznom kellett, nehogy a közelemben férközzön. Lehet, hogy sebesültnék nézett.

– A róka nem bántja az embert – jelentette ki határozottan a kisfiú.

Az öreg behúzta a szánkót a kapun.

– A fronton mindenki félt a rókától. Néhol nagyon elszaporodtak. Ha éjszaka fellőttünk egy rakétát, csak úgy parázslott a szemük. Az a babona járta a lövészárokban, hogy nem sokáig él az, akit a róka kinézett magának.

– És mi lett azzal a rókával a szakadékban? – kérdezte a kisfiú kíváncsian.

– Amikor egészen közel merészkedett, hozzávágtam egy követ. Eltaláltam, de azért elmenekült.

– És nem jött vissza?

– Akkor nem... – Az öreg a fal mellé húzta a szánkót, nagyot szusszantott. – De tegnap éjjel újra megjelent, és benézett az ablakon.

– A róka? – kiáltott fel a kisfiú. – Újra megjelent a róka?

Az öreg észrevette, hogy unokája hangjában félelem bujkál. Megsimogatta a gyerek fejét.

– Persze csak álmomban – magyarázta. – Csak ál-

modtam, hogy a róka az ablakban van. Mire felébredtem, eltűnt.

3.

Az öreg visszament a kerítéshez. Helyére fordította a kaput, bedrótta.

Hirtelen meglódult alatta a föld. Belekapaszkodott a kapuba; minden erejét összeszedte, megpróbált talpon maradni. Magához öelve a deszkát a kapura dőlt, csizmája orra a havat kapálta, kucsmája leesett. Hő-rögve kapkodott levegő után.

Unokája a lépcső előtt állt. Alakját elnyelte a homály, csak arcocskája fehérlett a csillagfényben.

– Nagypapa! – kiáltotta, kezével a kémény mellett sziporkázó Szíriuszra mutatva. – Nem kell félned! Nem a róka volt... Azt a csillagot láttad, az nézett be az ablakon.

Benedek II.